

LBRIS

We know
books

EPAN FICA-GETA

două
cafele
și
inima
ta

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

două cafele

— Două cafele, vă rog...! era expresia imperativă pe care o auzeam de câteva zeci de ori pe zi, mai ales în vacanțele de vară.

După susținerea Bacalaureatului am fost admisă la arhitectură. Era un vis din copilărie ce s-a realizat datorită ambiției și perseverenței, dar și a trecerii mele prin toate etapele studiului. Timpul liber de care dispuneam în vara aceea, m-a determinat să-mi caut de lucru prin oraș. Îmi plăcea să fiu independentă financiar așa că, m-am angajat part-time la o gheretă ce vindea cafea. Am mai încercat la o covrigărie și la un chioșc de ziare, dar nu mi s-a potrivit programul de la facultate cu orele de lucru. Într-un final, am preferat să vând cafea la mine în cartier. Am ales să mă prind în vârtejul muncii câteva ore pe zi, în ciuda faptului că, majoritatea clienților mă cunoșteau, mulți dintre ei fiindu-mi vecini.

Nu mă sfiam de nimic, chiar dacă uneori mi se părea că sunt judecată din priviri, alteori compătimită sau chiar

invidiată. Consideram că nu este rușinos să-mi procur banii de buzunar printr-o metodă convenabilă. La urma urmei, statul degeaba nu ducea la nimic, iar rezultatul muncii mele se vedea la sfârșitul fiecărei luni.

Deși nu eram o persoană cheluitoare, aveam un viciu încă de mică, iubeam nespus de multă cărțile.

După angajare, mi s-a înjumătățit timpul liber, iar cel pe care îl aveam mi-l petreceam citind ori colindând anticariatele din oraș pentru a face rost de câte o carte bună pe anotimp. Această practică era un target pe care mi l-am propus pentru următorul cincinal.

În cartierul în care locuiam, la marginea pieței de legume și zarzavaturi, se vindeau și multe produse la mâna a doua. În zilele de duminică, când eram liberă, mai dădeam câte o fugă până acolo, fiindcă uneori apărea un puști cam la doisprezece ani, ce scotea la vânzare cărți. Le pune pe niște cartoane așezate direct pe asfalt. Era tăcut și nu-și făcea reclamă la marfă ca și ceilalți comercianți. I-am studiat produsele de câteva ori, dar nu mi s-a părut nimic interesant din ce avea expus pe raftul improvizat. Totuși, într-o duminică dimineața, pe când îi inspectam oferta, m-a atras o carte învelită în piele vișinie. Poate, faptul că nu avea la vedere titlul și autorul m-a determinat să devin interesată de ea.

- Cât face cartea învelită în piele vișinie?
- Douăzeci de lei, pentru cine întreabă!
- Și pentru cine cumpără?
- Tot douăzeci de lei!
- Mi se pare mult, tinere!
- Nu vă obligă nimeni să o cumpărați! De altfel, nici nu sunteți potrivită pentru a-i fi stăpână!

— Măi, băiete, ți-e de vânzare cartea sau nu? M-am ambalat, încasându-i jignirea ca pe o minge ridicată perfect la fileu.

— Stăpânul acestei cărți trebuie să aibă suflet de înger!

— I-auzi! Și de unde știi tu cum este sufletul meu? Mai mult, ce-ți dă dreptul să mă jignești și să mă judeci? Adună-ți catrafusele și părăsește zona! Nu ai stofă de comerciant!

— Cum să nu am stofă de...! Vreți să știți după ce proverb mă ghidez? „Clientul nostru, stăpânul nostru!”

— Ce să zic! Cunoști sloganul, dar atitudinea cam lasă de dorit! Uite treizeci de lei și fii liniștit că această carte a ajuns pe mâini bune!

— Domnișoară, atitudinea mea este excelentă, iar cartea costă douăzeci de lei! Nici mai mult, nici mai puțin! mi-a răspuns calm tinerelul refuzând zece lei.

Am luat cartea în mână și fără să mai insist asupra prețului, am făcut cale întoarsă spre strada principală, lăsându-i doar suma cerută. Dar fără să mă îndepărtez prea mult, în spatele meu, s-a ivit de nicăieri un tânăr mai înalt decât mine cu două capete, cu o glugă gri pe cap și cu o forță în mâini la care nu mă așteptam. Mi-a smuls cartea și s-a îndepărtat.

— Hei, dă-mi cartea înapoi! Este a mea! Tocmai am dat douăzeci de lei pe ea!

— Nu-i de vânzare! Ia-ți banii înapoi! a strigat individul, aruncându-mi banii pe jos, din mers.

Instinctul înnăscut, de persoană posesivă, m-a făcut să fierb. Dispuneam de o negare categorică împotriva faptei sale. Nu-mi stătea în fire să las garda jos prea ușor în fața nimănui, indiferent de situație, darămite când aveam dreptate. Am alergat în urma bărbatului, și cu o epidemie

de ciudă în mine, i-am smuls cartea din mâini, apoi am zbughit-o la fugă cât m-au ținut picioarele, fără să mai privesc în urmă. Câteva secunde mai târziu am auzit vocea individului ce răsuna ca o portavoce:

— Hoța de cărți! Prindeți hoța de cărți! Hoța...!

Dar până s-a dezmeticit lumea din jur și până a înțeles despre ce poate fi vorba, eram urcată de mult în autobuzul șase, ce tocmai trecea pe la mine prin cartier.

După ce m-am mai liniștit, realitatea incidentului mi se derula prin fața ochilor, ca un fenomen paranormal, greu de explicat.

Dezamăgită, am coborât în stația de autobuz, aproape de pasajul pietonal. Ca să ajung acasă, aveam de parcurs vreo cinci sute de metri pe jos. Mulțimea de pietoni mi-a distras atenția de la incident. Cu mâinile în buzunar, cu rucsacul pe umărul drept și cu gândul plecat aiurea, m-am pomenit în fața mea cu cel care m-a poreclit *hoța de cărți*.

— Dă-mi-o...! Acum! m-a strigat pe când se afla la vreo cinci metri distanță de mine.

L-am privit speriată. Indiferentă, am încercat să mă feresc din calea lui, urmându-mi pașii spre casă.

— Dă-mi cartea, hoțo! a insistat.

— Nici nu mă gândesc! Am cumpărat-o! i-am răspuns arogantă, continuându-mi mersul grăbit.

— Dă-mi cartea, fetițo! Vrei s-o pățești? m-a amenințat, furios.

N-am avut de gând să cedez. Mă apropiam tot mai mult de casă așa că, trebuia să-mi fac un plan de scăpare ca să nu aflu unde locuiesc.

— Îți repet, tinere, am cumpărat-o! Și nu-mi mai ține calea că ne răfuim în prezența fratelui meu, care lucrează în poliție!

— Mă ameninți, hoațo?

— Nu ți-a spus mama ta că lucrurile cumpărate nu sunt considerate furate? Prost te-a mai educat!

— Ce-ai spus, jigodie? Ce-ai spus? Repetă! mi-a urlat în față, plin de furie.

Fără să mă aștept, m-a prins de mâna stângă cu mâna lui dreaptă, mi-a ridicat-o spre față și m-a palmuit cu proprii-mi palmă. M-am speriat atât de tare încât aproape mi-au dat lacrimile.

— Aure! Am probleme cu dumnealui! am început să strig, făcând un gest disperat cu mâna în direcția din care se apropia un tânăr sergent de poliție, pe care nu l-am mai văzut niciodată până atunci.

Din fericire, planul născocit pe moment, a funcționat foarte bine. Agresorul meu s-a risipit într-o clipită, precum se risipește *ceara de la fața focului*.

Câteva zile m-a frământat ideea că nu era normal să mi se întâmple tocmai mie așa ceva. Era jignitor și diferit de gesturile zilnice pe care le fac oamenii din întâmplare, mai ales în public. Am trecut prin rușinea străzii pentru o amărâtă de carte de douăzeci de lei!

De ciudă, am aruncat cartea pe cel mai înalt raft al bibliotecii din sufragerie, propunându-mi să nu o citesc prea curând. Îmi cultivam în minte ideea că am greșit prin încăpățânarea mea. Nu trebuia să iau cartea înapoi, trebuia să-mi culeg banii de pe jos și să renunț. Poate că nu eram eu stăpâna cu suflet de înger pe care și-o dorea puștiul vânzător pentru cartea lui! Toată agitația lăuntrică era în zadar. Fapta s-a petrecut. Aveam nevoie de o primenire interioară pentru a nu accepta că incidentul era un semn rău.

Iubeam cărțile. În camera de zi, se înălța triumfătoare o bibliotecă uriașă. Aproape mă dădeau afară din casă și tot mai cumpăram. Uneori, când priveam în jur, nu realizam bine dacă sunt în casa noastră sau în Biblioteca Județeană. Dar plăcerea de a citi se completa cu bucuria zilnică de a-mi scoate cățelușa la plimbare prin cartier.

Frumoasa Bella era jucăria mea vie și preferată încă de când am împlinit vârsta majoratului. Am primit-o în dar de la părinți. Era cât un pumn de copil. Uneori o pierdeam prin casă și adesea îmi era frică să n-o calc.

Bichonul Havanez jucăuș, alb și pufos a devenit, în scurt timp, cel mai alintat membru al familiei.

Pentru Bella, plimbarea prin cartier era tot ce conta. Mereau dezinteresată de mâncare sau odihnă, îi plăcea doar să alerge și să se joace liberă. Zilnic, aveam momentele noastre de plimbare și de răsfaț. Prin curte, își consuma toată energia, dezlănțuindu-și întreaga fericire și dându-mi uneori de înțeles că vrea să-mi împrumute și mie din starea ei. Când mă simțea tristă sau foarte agitată, mă privea în ochi ca un înțelept al vremurilor trecute. Înțelegeam, adesea, din comportamentul ei că, sentimentele trebuie arătate prin gesturi de tandrețe și sinceritate, nu doar spuse, așa că mereu o mângâiam și o purtam în brațe ca pe un copil ce încă nu știa să meargă în picioare.

*

Pe aleile din cartier, era multă verdeață și prospețime. Râul traversa orașul, împărțindu-l în două lumi diferite. Sălciile de pe țărm erau răspunzătoare de adierile fine și ondulate ale aerului răcoros, atât de râvnit de trecători, mai ales în zilele încinse de vară. Merișorii ornamentali

înveseleau priveliștea cu intensitatea culorii de un vișiniu putred. Locuiam în cel mai frumos, curat și bine îngrijit cartier din oraș. Implicarea locatarilor din zonă era vizibilă.

Ziua de joi era relaxantă. Aveam programul foarte lejer, iar timpul liber preferam să mi-l petrec cu Bella pe-afară. Îi plăcea să o plimb printre sălcii. O eliberam de zgardă și cât timp se juca cu frunze sau cu fluturi și gâze, citeam pagini interesante dintr-o achiziție nouă.

În ziua aceea de joi, parcul era ușor aglomerat. Nu departe de cartierul meu s-a organizat un festival al pâinii, ce avea tradiție în oraș de câțiva ani. Evenimentul a adunat o mulțime de participanți și curioși care erau interesați sau pasionați de astfel de activități.

M-am așezat pe o bancă, în capătul aleii, de unde puteam să o supraveghez foarte bine pe Bella. Era o zonă intens circulată și destul de agitată, însă nu mă deranja forfota din jurul meu. Cufundată în lectură, m-am pomenit pe neașteptate cu un pumn de coji de semințe în cap. Fără să-mi dau seama ce se întâmplă și aproape să mor de inimă, privirea mi s-a agățat de silueta celor trei indivizi care tocmai au trecut pe lângă mine.

— Hei, golanilor, cum vă permiteți? m-am răstit, gata să le sar în cap de mânie.

Nervii mei nu i-a deranjat pe cei trei, care s-au pornit într-un râs zgomotos și bărbătesc, continuându-și drumul.

— Nenorociților, care sunteți, o să vă fac reclamație la poliție! Cum vă permiteți să lăsați atât de multă mizerie în urma voastră?

— Gunoiul, la gunoi trage! mi-a strigat cel mai înalt dintre ei fără să se oprească din mers.

— Mi-e milă de mamele care au crescut niște golani ordinari și afurisiți ca voi! Jechoșilor, vă dau pe mâna poliției! am urlat în urma lor cât m-a ținut vocea.

Firește că la nervi, vorbele nu-și au măsură și pot fi uneori foarte dureroase. Scările rușinii pe care coboram până aproape să intru în pământ, m-au făcut să văd negru în fața ochilor. Obrajii îmi ardeau ca un foc de tabără înălțat până la cer. Nu puteam să șterg acel episod din mintea copiilor aflați pe alee, care au început să râdă de mine cu gura până la urechi. Capul meu plin de resturi de semințe oferea celor din parc o amintire hazlie pe care nu aveau cum s-o uite prea curând. Preocuparea de a-mi curăța părul și hainele de mizeria ce mi-a ajuns pe dedesubt, m-a distras până în momentul în care înaintea ochilor au apărut cei trei golani ca niște musafiri nepoftiți. Ce să zic, musafirii tot musafiri sunt chiar și nepoftiți, așa că trebuia să-mi concep pe moment o strategie de a pune mătura în ușă.

— Ce-ai zis, tâmpito? Repetă! Ce-ai zis? am auzit o voce cunoscută ce răsuna de sub o glugă gri, pe care am mai văzut-o undeva.

Pe moment, mi-a apărut în minte dorința de a o lua din loc, simțind că nu m-am pus cu cine trebuia. Vocea puternică și amenințătoare nu avea nevoie de vreo justificare sau susținere pentru a mă face să tremur de frică. Aveam certitudinea că urma să o încurc rău de tot. Trei golani se puneau împotriva răzvrătirii mele. Nu mă liniștea faptul că era lume în jur. Mi-am luat cățelușa în brațe și am făcut câțiva pași în retragere. Știam că atunci când aerul cald se ciocnește de cel rece, se iscă furtuna care aduce cu ea tunete și fulgere neașteptate. Așa că, mă așteptam la un mare circ.

— Repetă ce-ai spus, tâmpito! Repetăăă! a început să urle la mine cel ascuns sub gluga gri.

— Honda, lasă-mă să-i dau două! Poate așa o fac să-și înghită vorbele spurcate! s-a oferit cel mai scund și mai butucănos dintre ei.

— Trebuie s-o învățăm minte! a adăugat cel mai negricios și mai slăbănog, din dreapta.

În ciuda temperaturii ridicate de afară, toți aveau capișoanele pe cap. Cel cu capișon gri, părea șeful lor. Era cel mai înalt dintre toți, dar și cel mai vânjos.

— Când ne vezi data viitoare, să ne ocolești! Ai înțeles? mi-a urlat în față cel dolofan ca un dovreac.

— Ia stai! Stai așa! Parcă te cunosc, albicioaso! Dar de unde? s-a chinuit să-și amintească cel cu gluga gri, apropiindu-se de mine tot mai mult.

— Pardon...?! Ți se pare! Vezi-ți de drum, băiețică! m-am apărât, încercând să-mi ascund frica din calea lor.

— Știi cine ești! Hoța de cărți! Tu ești hoța de cărți! Așa-i?

— Hoța de cărți? se miră cel dolofan.

— Care hoță de cărți? întrebă celălalt?

— Nimic nu-i întâmplător pe lumea asta! Am să te curetez, hoțo! îmi urlă în urechi nebunul cu glugă gri, gata să mă apuce de mâini.

— Nu sunt hoță! Am cumpărat cartea cu douăzeci de lei! m-am justificat, pierindu-mi dintr-odată toată frica.

Mă consideram nevinovată, după logica mea și trebuia să mă apăr cu orice preț.

— Ai cumpărat-o! Păi..., eu sunt proprietarul cărții!

De la mine nu ai cumpărat-o! Ai smuls-o din mâinile mele și ai fugit, obraznicătură ce ești!

— Honda, dă-i două capace și învaț-o minte! s-a băgat în seamă grăsanul.

— Șterge cu ea pe jos! Ne-a pomenit mamele, cretina! insistă slăbănogul. N-o lăsa să-ți scape!

Mă enerva la culme faptul că nu-i puteam desluși chipul din cauza capșonului. Avea o voce răsunătoare, un corp athletic și era foarte înalt. Măinile puternice scoteau în evidență o piele măslinie, mult prea închisă la culoare pentru sezonul primăvărat în care ne aflam. De sub glugă i se desprindea o șuviță neagră de păr gros, lung și des, ce îi atingea nasul ușor cărn. Nu puteam să-i zăresc ochii și nici conturul feței, fiindcă ținea capul foarte aplecat. Parcă se ascundea de lume. După comportament, păreau dubioși, periculoși și capabili de orice faptă grosolană.

— Vanessa, să nu mergi mâine la primul curs! A fost reprogramat după-masă la ora șaisprezece! s-a auzit vocea lui Radu, colegul meu de grupă care tocmai s-a apropiat de noi, fără să-și dea seama ce se întâmplă.

— Mulțumesc că mi-ai spus, Radule! Te grăbești? am să-ți comunic ceva!

Am încercat să mă agăț cu disperare de prezența lui ca să nu o sfeclesc mai rău dacă, doamne ferește, cei trei nebuni ar fi avut de gând să revină. Și, mulțumită lui Radu, am scăpat de marea daravelă ce s-a iscat în preajma mea. Capișonații au tăcut pe neașteptate și au făcut cale îtoarsă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Îndepărtându-mă, aproape am alergat spre Radu, gata să-l iau în brațe de fericire că m-a salvat. Din când în când, am mai întors capul spre ei să mă asigur că nu ne urmăreau. La un moment dat, am surprins același gest și din partea celui care m-a poreclit pe nedrept *hoată de cărți*.

Cele câteva minute de spaimă prin care am trecut, s-au transformat dintr-odată în indiferență, devenind ne semnificative în prezența lui Radu. Invocarea ajutorului său a fost dovada obsesivă de a scăpa din încurcătură cu orice preț. M-am bazat pe Radu mai mult decât pe mine. Jena ce s-a năpădit asupra mea ca o ruină iscată în urma batjocurii la care am fost supusă de cei trei golani, m-a făcut să mă simt slabă și inferioară în fața celor din parc.

Nu puteam să duc îngrijorarea până la limita ispășirii și nici să sper că nu-i voi mai întâlni vreodată pe agresorii mei. Totuși, pe moment, trebuia să mă liniștesc și să dau uitării episodul cenușiu prin care am trecut.

*

Primul curs de vineri a fost reprogramat, după cum m-a anunțat și Radu. Ziua și săptămâna s-a încheiat într-un mod foarte obositor. S-a înnoptat de-a binelea când am ieșit din facultate.

Pe lângă stresul din cursul săptămânii, o foame obraznică a pus stăpânire pe stomacul meu. Nu aveam în minte decât o felie mare de pizza pe care mi-o puteam procura foarte ușor în drum spre casă.

Dintr-odată, o ploaie deasă și mărunță de primăvară s-a repezit peste ființa mea stoarsă de orice vlagă. În lipsa unei umbrelor, mi-am cocoțat geanta deasupra capului, uitându-mă mai mult la picioare ca să nu mă împiedic, decât la drum. Trebuia să trec podul peste râu și totodată semaforul care era verde de ceva timp. Înfometată și toată udă, mi-am încercat norocul și am mărșărit pașii, fiind convinsă că voi trece toată zebra până la schimbarea culorii în roșu. Am trecut de jumătatea străzii, când verdele a dispărut din semafor.

Am mărit pașii aproape luând-o la fugă. Pe neașteptate, o mașină fășneață mi-a atins glezna piciorului stâng, înainte să ajung pe trotuar. M-am dezechilibrat și am căzut în genunchi. Geanta mi-a fost proiectată în mijlocul șoselei, iar lucrurile din ea s-au împrăștiat în cealaltă parte a zebrei.

— Tâmpito! Vrei să mori? s-a auzit în spatele meu o voce bărbătească. Îmi suna cunoscută. Semăna foarte bine cu vocea celui care m-a amenințat în urmă cu câteva zile în parc, dar puteam avea și tulburări de auz din pricina căzăturii. După câteva clipe, bărbatul cu glugă gri s-a repezit deasupra mea și m-a ridicat de umeri ca pe o geantă cu torți, distrusă din cauza greutateților pe care le-a cărat.

Bineînțeles că, șoferul care m-a lovit, m-ar fi putut face una cu pământul dacă ar fi avut viteză mai mare. Nu s-a deranjat să oprească, a gonit mai departe peste pod, fără nicio remușcare. Revenindu-mi, cam greu ce-i drept, din șocul spaimei, cu glezna stângă julită și plină de sânge, am cutezat să-l iau la rost pe salvatorul meu, în loc să-i mulțumesc că s-a obosit să mă culeagă de pe jos.

— Iar dau de tine? Ești cumva un scai de om de care nu pot scăpa?

— Scai de om? După ce că te-am scăpat de moarte, mă mai faci și buruiiană?

— Nu ți-am cerut să mă salvezi! Și de fapt, cine ești tu? De ce-mi tot ții calea de câteva zile? Ce vrei de la mine? Ai vreun interes ascuns?

— Tu chiar ești proastă? Ai uitat ce vreau? Dă-mi cartea înapoi și nu mă mai vezi niciodată!

Am încercat să-mi controlez cât mai bine gândurile și să-mi aleg vorbe potrivite pentru a nu părea slabă în fața lui. L-am privit în scârbă. Pe lângă faptul că a intrat în

viața mea ca un uragan și a făcut prăpăd, mă mai făcea și proastă, nebunul! Trebuia să-l oblig să-mi ceară iertare. Iertarea era singura limită care putea să mă elibereze de frica ce o purtam față de el și de gașca lui.

— M-ai făcut proastă, golan afurisit ce ești!

— Dacă ești proastă de fulgeră, ești!

— Ahaaa! Nu primești nimic înapoi, până nu-ți ceri scuze!

— N-ai s-o vezi pe asta vreodată, tâmpito!

— Atunci, nici nu mă gândesc să-ți înapoiez cartea! Pot să-ți ofer, în schimb, o palmă zdravănă fiindcă ești măgar!

Ridicându-mi mâna spre fața omului scai, cu scopul de a-i da ce merita, m-a apucat cu putere de braț ca să se apere și printr-o mișcare neașteptată, i-a căzut gluga de pe cap. În cele câteva secunde în care capul i-a rămas descoperit, am deslușit prin lumina felinarului din apropierea noastră, un chip de bărbat foarte frumos, cu fața osoasă și alungită, cu ochi mari și sprâncene stufoase. Capul, cam pletos pentru vârsta lui, îi definea personalitatea de „golănaș șmecher”.

Pentru o fracțiune de secundă, privirile ni s-au intersectat pe neașteptate. Cufundându-mă în ochii lui misterioși, toate simțurile mi s-au scurtcircuitat. Era un tânăr foarte atrăgător, ce avea trăsături simpatice cu care putea păcăli orice tânără naivă și dornică de aventură.

Enervat că i-am văzut chipul, mi-a dat drumul la mână, împingându-mă cu brutalitate spre bordura trotuarului. M-am dezechilibrat și am căzut pe spate. O durere ascuțită mi-a fulgerat capul. Din ochi mi-au țâșnit lacrimi de durere. Ploaia măruntă și rece îmi spăla fața înlăcrimată. N-am reușit să-mi ascund suferința provocată de căzătură, deși mi-am impus să mă stăpânesc. Am încercat să-mi

plimb suferința spre alte orizonturi ca să nu par atât de fragilă. Mi-am reorientat nervii, ce m-au cuprins, din direcția sufletului în cea a creierului.

— Nenorocitul! Vrei să mă omori? Dispari din preajma mea! Îmi porți numai ghinion, piață rea ce ești!

Văzându-mă căzută la pământ, i-am surprins tresărirea neașteptată. Probabil, nu și-a imaginat că putea să mă rănească atunci când m-a împins. Cu puterea lui bărbătească ar fi strivit cu ușurință trupul meu firav. Făptură minionă, puteam fi rănită și de o adiere de vânt mai îndrăzneță, darămite de un munte de om ca el.

După ce m-a eliberat din strânsoarea mâinii sale, mi-a întors spatele cu repeziciune, pregătit să plece, dar speriat de geamătul meu de durere, s-a aplecat asupra mea și m-a ridicat de la pământ.

Apropierea dintre noi m-a învăluit cu un miros puternic de parfum fin și scump. M-a cuprins de mijloc, m-a ridicat în brațe, m-a apropiat de trupul său, apoi m-a trântit pe băncuța din apropiere ca pe o bucată de lemn. Atingerile lui au atenuat revolta crescută în mine. Eram conștientă că de viață ne leagă și amintirile, nu doar iubirea sau ura față de cineva. Alături de el aveam deja amintiri. Într-adevăr, doar neplăcute, dar erau amintirile noastre comune.

După episodul jignitor din parc, am crezut că nu există suferință care s-o poată egala pe aceea pricinuită de umilirea în public a unei femei nevinovate. Dar fiecare conflict are regretele sale, la fel cum fiecare împăcare are propria bucurie. Sub teroarea rușinii, omul nu aspiră decât la puterea de resemnare sau uitare. Dacă acestea nu s-ar declanșa, toată lumea ar fi plină de nebuni anxioși și depresivi.

În ciuda durerii de la cap și a roiului de nervi ce mă îndemna să-mi încălesc degetele în pletele lui, numai aveam putere să respir. Îi vedeam doar chipul perfect și amăgitor. Nu știam dacă, din cauza căzăturii sau a farmecului său, am devenit o stană de piatră ce nu era stăpână pe trupul său.

Lipsit de orice grijă, și-a așezat cu repeziciune gluga pe cap și a încercat să se îndepărteze. După ce a făcut câțiva pași, s-a întors iar spre mine. Văzându-mă ghemuită pe banca udă, a revenit în fața mea. Nu am înțeles nici eu prea bine ce-i cu mine. Parcă aș fi prins rădăcini în acel loc, ca o salcie mută, dar totuși plângătoare. M-a apucat de brațul drept și m-a zguduit cu putere.

— Hei, fir de păpădie, ți-e rău? Vrei să mergem la spital? Poate s-a rupt ceva în tine și mori până mâine!

Era total lipsit de bun simț omul din fața mea. Era bădăran, afurisit și foarte puternic. Frumos ca un prinț din povești, dar total lipsit de maniere, craiul nu avea educație nici până la călcâiul furnicii. Dumnezeu l-a creat atât de aproape de perfecțiune la exterior, dar în cutia craniană i-a plantat un măr putred!

— Și..., ce-ți pasă ție dacă mor sau nu?

— Iar ești proastă! Cum să nu-mi pese! Dacă mori, de la cine mai recuperez cartea?

Era a doua oară în seara aceea când mi s-a adresat cu apelativul *prostă*. Nimeni nu m-a jignit astfel, până atunci. M-a săcâit la culme că un terchea-berchea și-a permis să mă facă de ocară în ultimul hal, fără să mă cunoască câtuși de puțin.

Simțeam o revoltă ciudată, amestecată cu o tristețe grea ce creștea ca un regret în toată ființa mea. De ce am cum-

părat cartea aceea? Tot ghinionul meu s-a declanșat din momentul în care mi-am revendicat dreptul de a fi stăpâna ei. Bărbatul ce pretindea că i-am furat-o, era un jeg de om, insuportabil și arogant.

— Tâmpitul, nu-ți pasă decât de afurisita aceea de carte! Ești un nesimțit antisocial ce nu știe să se comporte cu o femeie! Dispari, boule!

— Ascultă, hoață de cărți! Dacă nu-ți pasă de afurisita aceea de cartea, renunță la ea! Restituie-mi-o și voi dispărea definitiv din viața ta! De fapt, de ce ți-ar păsa ție de o carte? Scrie clar pe mutra ta că ești o mare analfabetă! a ridicat tonul la mine, părând enervat la culme.

Apoi s-a apropiat iar de mine, m-a zguduit ușor de gulerul hainei, după care m-a privit cu ciudă în ochi. Scurta sa criză de nervi m-a făcut să tremur pe moment, dar nu m-am lăsat intimidată și l-am înfruntat din nou, cu riscul de a primi un pumn în față.

— Cine vorbește! Unul care nici nu știe cum se scrie *miau/mi-au!* Cretinule, vezi-ți de drum! Nu-ți dau cartea înapoi! E a mea! Clar? i-am urlat în față.

— Cartea-mi aparține, zăpăcito!

— Auzi, băiețică, mă acuzi degeaba! N-o mai vezi! Pricepi? N-o mai vezi!

— Ascultă, tuto! Ba mă faci cretin, ba mă faci tâmpit, ba nesimțit! Vrei să-ți iei o pereche de palme pe gratis pentru porecelele astea de doi bani?

S-a enervat atât de tare încât vocea a început să-i tremure și mâinile parcă i s-au pregătit să-mi șifoneze mutra. Am uitat de foame, de durerea de cap și de glezna care încă mai sângera și mi-am făcut planuri cum aș putea să scap de acest scai de om, care s-a dovedit a fi un barbar.

— Cum poți să dovedești că a fost cartea ta?

— A fost a mea! Ai smuls-o din mâinile mele!

— Eu am cumpărat-o din piață de la un puști, nu de la tine! Nu înțeleg de ce o tot revendici? Sunt acuzată pe nedrept, domnule! am încercat să-l lămuresc cu o voce pisicoasă, sperând că se va calma și va renunța la scandal.

— Domnule? Domnule? Vrei să-mi demonstrezi că ai și maniere? M-aș mira la cum îți dă prostia pe afară! Și mai arăți și-ntr-un mare fel!

— Ce-ai zis? m-am revoltat, încercând să mă ridic, cuprinsă fiind de o dorință nebună de a-l pălmui. Arăt într-un mare fel? În ce fel arăt, necioplitul?

— Arăți mai urâtă ca dracul, proasto!

— Urâtă? M-ai făcut urâtă?

— Ce te miri? N-ai oglinzi prin casă? S-or fi spart din cauza urâteniei tale! Haa! Haa! Haa! a încercat să afișeze un amuzament uscat ce m-a scos și mai tare din sărite.

— Netrebnicile, dacă aș fi mama ta mi-ar fi rușine ce bou am crescut!

— Ce-ai zis, hoațo? Ce-ai zis? mi-a strigat, repezindu-se la mine ca un apucat.

— Ce-ai auzit! Nu a știut să te crească! Ba nu, rectific! A crescut un porc de Guineea!

— Dacă m-ai scoți un cuvânt îți cos gura, javro! mi-a strigat în față, ridicând mâna dreaptă asupra mea, gata să mă pocnească.

— Nu mi-e frică de tine, golanule! Și pentru că m-ai făcut urâtă, n-o să mai vezi cartea niciodată! Aproape că era să cedez în fața ta! Chiar aveam intenția să ți-o restituie, dar nu o meriți! Mai bine o pun pe foc! La tine, just, că nu se mai întoarce niciodată, bădăranule!

— S-o pui pe foc? Ce? Ai înnebunit? Tu chiar vrei să mănânci bătaie?

L-a cuprins un tremur ciudat. Înjurăturile pe care le turuia erau șoptite și nedeslușite. Mi-am ferit intenționat privirea de el. Mă înspăimânta groaznic, dar nu lăsam să se vadă.

Liniștea care s-a așternut pentru câteva momente, mi-a dat impresia că cearta dintre noi bate în retragere. Mi-aș fi dorit să o declar o banalitate. Brusc a privit într-o parte, a devenit iar agitat, apoi a început să scuipe printre dinți, semn că ideea mea de a pune cartea pe foc, l-a revoltat la culme.

— Ascultă, fetițo, cartea furată de tine poate fi doar a mea!

— N-am furat-o! Am cumpărat-o! i-am repetat cât am putut de calm.

— Într-o bună zi o să-ți dai seama că nu-ți poate aparține, femeie neînțelegătoare ce ești!

— Prostii! Cărțile pot aparține oricui, tăntălăule!

— Mă vei căuta de bună voie ca să mi-o înapoiezi!

— Niciodată! Îți faci iluzii prea mari!

— Vei plăti scump pentru că ți-ai însușit-o fără s-o meriți!

— Te-nșeli amarnic! N-am să te caut vreodată! Îți trec prin cap doar fantasmagorii! Mi-aș dori chiar să dispari din calea mea pentru totdeauna!

— Rămâne de văzut, duduie! Dar îți jur că vei regreta atitudinea încăpățânată de care nu vrei să te dezici!

Deși vorbele lui sunau a amenințare, avea tonul așezat. Atribuindu-mi indirect același sentiment de vinovăție ca și până acum, am presupus că, așa-zisa carte ne aparținea

amândurora. Mie, fiindcă nu am cumpărat-o de la el, și lui, pentru că nu mi-a vândut-o mie.

Scandalul și-a pierdut toată puterea când m-a lăsat în urma sa, indiferent și a plecat.

*

Am încheiat cu bine primul an de facultate. Arhitectura mi se părea ceva frumos și promițător. Mă și vedeam un mare arhitect, ce într-o bună zi urma să-și proiecteze propria locuință. O casă mare, cu patru dormitoare, trei băi și o terasă în formă de inel.

Eram fericită, sânguincioasă și sigură că mă așteaptă un viitor strălucit. La micile economii pe care mi le-am făcut muncind la ghereta de cafea din cartier, mai adăugam lunar, banii din bursa pe care le primeam de la facultate.

În august, am plănuțit, împreună cu două colege de grupă, să vizităm toată Europa. De mică, am visat la această călătorie. Tata îmi povestea mereu cât de frumoasă este lumea. Din plecările sale, îmi aducea o mulțime de suveniruri pe care le țineam la loc de cinste pe etajera din camera mea. Era angajat de mult timp la o firmă de construcții. De fapt, șantierul la care muncea, decupa stânci în munte și consolida tuneluri pentru accesul feroviar. Pleca mereu în afară, iar eu mă maturizam tot mai mult în lipsa lui. Munca în străinătate era bine plătită. Ne permiteam să locuim într-un apartament luxos din centrul orașului, să ne îmbrăcăm bine și să mergem în concedii scumpe.

Mama era angajată dintotdeauna la Biblioteca Județeană. Avea un salariu minim pe economie, dar își iubea meseria și era mândră de ceea ce făcea. Dragostea